

Chương 8

Quyệt định của Diệp Văn, ruột cuộc đã tạo thành một hồi phong ba cực lớn.

Thình thoảng Diệp Văn cũng sẽ nổi giận. Hấn nóng nảy nói đến đệ đệ phản bội của mình, nói đến ý đồ tổn thương nhi tử của “Bích Dao”, trên mặt biểu lộ tựa như ác ma. Mà qua những ngày này, Hạ Lan Phiêu cũng ngoài ý muốn biết được rằng hấn biết lai lịch của Thủy Lưu Ly.

Thì ra, khối ngọc thạch kia vốn ở trong tay của một cô gái Đại Chu. Theo lời Diệp Văn miêu tả, Hạ Lan Phiêu biết được nữ nhân kia rất xinh đẹp, nghe nói nàng cười một tiếng liền khuynh thành, cười thêm một tiếng liền khuynh quốc.... Mà thứ này lại là do nàng không trả nổi tiền com, thuận tay đưa cho Diệp Văn đang cải trang vi hành tốt bụng trả giúp! Trời ơi, đây là nữ nhân hiếm thấy đến mức nào?

Có không biết bao nhiêu người muốn cướp đoạt Thủy Lưu Ly, nhưng bởi vì Kim quốc dễ thủ khó công, hơn nữa lại không biết Thủy Lưu Ly giấu ở nơi nào nên không có đắc thủ. Mà Tiêu Mặc, nắm được nhược điểm duy nhất của Diệp Văn, mưu đồ dùng Hạ Lan Phiêu rất giống Bích Dao để đổi lấy Thủy Lưu Ly. Nhưng mà, hấn cũng đã thất bại....

Thất bại tốt lắm! Bọn họ sẽ không ai biết, người người cũng không nghĩ ra được Thủy Lưu Ly đang ở trong tay ta đi! Không biết vì sao, độc lão già kia cho ta uống lại có thể chậm rãi biến mất, ta cũng có thể hơi cử động, phát ra một chút âm thanh. Mặc dù không biết vì sao lại như vậy, nhưng ta vẫn làm bộ giống dáng vẻ vẫn bị hấn khống chế, chờ dẫn chịu đựng hấn ôm ta, hôn ta, cắn ta....

Trời ạ, ruột cuộc bao giờ mới có thể thoát khỏi lão biến thái này? Cứ tiếp tục như vậy, thì ngay cả ta cũng muốn biến thái! Hơn nữa, giả bộ làm người sống đời sống thực vật thật đúng là mệt mỏi! Mệt nó!

Hạ Lan Phiêu nhìn Diệp Văn đẩy cửa vào, trợn mắt nhìn hấn một cái, vẫn là làm bộ không thể nhúc nhích. Nàng lẳng lặng ngồi trên ghế, mặc cho Diệp Văn nâng mặt của nàng lên: “Bích Dao, làm sao bây giờ? Tất cả mọi người đều phản bội ta, muốn đoạt vương vị của ta, ruột cuộc ta nên làm cái gì đây?”

Bị oán vi! Bị oán vi so với giết người tốt hơn, lão biến thái! Hạ Lan Phiêu ác độc nghĩ.

“Ta không sợ chết, nhưng ngươi phải làm sao? Ta sao có thể nhẫn tâm để ngươi sống một mình ở nơi dơ bẩn trên thế giới này? Bích Dao, thật xin lỗi! Nếu như.... Nếu như đêm nay ta thất thủ, chúng ta.... Liền cùng nhau chết vì tình thôi.”

Chết vì tình? Vì sao? Cùng người? Ta không muốn! Khuôn mặt của Hạ Lan Phiêu co quắp kịch liệt.

Nếu như Diệp Văn chú ý một chút mà nói, có lẽ sẽ phát hiện sự khác thường của Hạ Lan Phiêu, nhưng hẳn chỉ là lâm vào trạng thái quá buồn bã. Hẳn không ngừng hôn môi Hạ Lan Phiêu, không ngừng than thở, nước mắt cũng thi nhau chảy xuống: “Bích Dao, thật xin lỗi! Ta không ngờ mình vô dụng như vậy, không bảo vệ được người.... Nếu như mà tên nghịch tử kia mưu phản thành công, hẳn nhất định sẽ nghĩ mọi cách lãng nhục người! Cho nên, nếu như đêm nay ta thu phục được hắn, thì sẽ xử lý loạn đảng suốt đêm; nhưng nếu như đêm nay giống như ta đã nói với người.... Chúng ta liền cùng nhau chết!”

Diệp Văn lưu luyến hôn lên môi Hạ Lan Phiêu, sau đó khóa cửa, rút khoá rồi đi. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên đứng lên vọt đến bên cửa, liều mạng gõ: “Mở cửa ra! Mau mở cửa ra! Choáng nha, người chết cũng không cần kéo theo ta làm đệm lưng chứ, người cái đồ lão biến thái! Lão tử mới mười năm, lão tử không muốn chết! Mau mở cửa ra, đồ khốn khiếp!”

Không có bất kỳ người nào để ý đến nàng. Ngoài cửa, một loại yên tĩnh giống như tử vong.

Ở Kim quốc, Hạ Lan Phiêu bị đánh, bị chửi, bị mọi người căm thù, chịu sự bĩ ối của Diệp Văn, nhưng không có lúc nào làm cho nàng cảm thấy tuyệt vọng như bây giờ. Trước kia, nàng đều có thể gắng gượng mọi chuyện, vì nàng biết nàng sẽ không chết. Nàng thật sự không ngờ, bất kể là nàng nghe lời hay chống đối, từ đầu đến cuối bóng ma tử vong vẫn như ẩn như hiện. Ta không muốn chết, ta thực sự không muốn chết!

Không biết đã qua bao lâu, ruột cuộc Hạ Lan Phiêu cũng chấm dứt việc giãy giụa vô nghĩa. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay sưng đỏ của mình, nhớ đến cái còi cứu mạng, sờ soạng tìm kiếm, nhưng lại cái gì cũng không sờ được.

Cái còi đâu rồi? Đi nơi nào rồi? Trời ạ! Chẳng lẽ bị cái tiểu nhân xinh đẹp động lòng người kia lấy mất rồi?

Hạ Lan Phiêu kinh hãi, vội vàng sờ soạng khắp người mình, thậm chí cởi sạch trơn, nhưng vẫn là không tìm được bất cứ thứ gì. Nàng giống như một con thú nhỏ bị vây khốn đảo quanh khắp phòng, lục soát mỗi một góc nhỏ trong gian phòng, lại bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mẹ nó, ta thay quần áo rồi! Mấy lần trước bị đánh đến không thành hình người, trên y phục tất cả đều là máu, tên Diệp Văn kia đã giúp ta thay y phục! Lúc ấy đầu óc ta thật choáng váng, cũng cảm thấy quần áo của mình rất ghê tởm, lại đang giả bộ người sống đời sống thực vật, nên không ngăn cản! Trời ạ! Tại sao ta lại để cho hắn thay y phục có chứa cái còi mà ta yêu quý rồi cứ như vậy ném cho tỷ nữ chứ? Ta đúng là đầu heo, đầu heo lớn! Chẳng lẽ là ông trời muốn diệt ta?

Hạ Lan Phiêu buồn bực suy nghĩ, ruốt cuộc.... Nằm sõng soài trên giường. Hô! Thật là thoải mái!

Ngủ đi, ngủ đi! Dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, chỉ dựa vào sức lực của mình ta sẽ không thể nào thay đổi được bất kỳ việc gì, mà cái còi cứu mạng duy nhất của Hạc Minh cũng bị ta làm mất.... Các bạn học, chủ quan khinh suất là không được! Bài học kinh nghiệm đẫm máu, thật tàn khốc!

Hạ Lan Phiêu cuộn mình thành một đoàn trên chiếc giường êm ái, cuối cùng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Trong mộng lung, hình như có người đứng trước mặt nàng, lẳng lẳng nhìn nàng. Một bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, rồi dừng lại trên đôi môi sưng đỏ của nàng.

Diệp Văn? Chẳng lẽ lão biến thái kia đã trở về? Theo lời nói của hắn, hắn là không có thu phục được bọn phản loạn đi. Mà ta, sẽ chết....

Thời gian, dường như dừng lại. Trong bóng tối, không ai nhìn thấy được bóng dáng của đối phương, nam nhân đứng ở cạnh giường nàng nhẹ nhàng hô hấp, một bàn tay lớn cực nóng chạy trên thân thể nàng.

Hắn nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, gương mặt của nàng, môi của nàng, cổ của nàng,.... Mỗi một cái hôn, hắn đều để lại trên thân thể đầy vết thương của nàng cảm xúc tê dại, ruốt cuộc tay của hắn cũng nhẹ nhàng cởi ra chiếc quần áo cuối cùng trên người Hạ Lan Phiêu. Hắn nắm lấy bộ ngực chưa phát dục hoàn toàn của Hạ Lan Phiêu. Tay, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, bàn tay dọc theo thân thể của nàng trượt xuống bụng dưới âm áp, tiến đến địa phương mẫn cảm nhất của nữ nhân.

Ừm....

Thân thể, giống như bị điện giật. Ngón tay của hắn vậy mà đưa về phía hạ thân của nàng, nụ hôn của hắn cũng đã rơi trên lưng của nàng. Nhẹ nhàng mút vào, nhẹ nhàng cắn xé cũng làm cho Hạ Lan Phiêu gần như mất đi ý thức! Cả người của nam nhân nửa đè ở trên người nàng, nàng đều có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của mình. Không biết là tiếng ai thở dốc giống như rất khàn đục mà kịch liệt rõ ràng tràn ngập ở bốn phía, ở trong đêm đen hết sức bất mắt.

Thân thể đang nóng lên, giống như thiêu đốt! Cảm giác được, trong miệng có cái gì đó mềm mềm, ẩm ướt đang chơi đùa! Loại cảm giác này, trước đây chưa bao giờ có! Tên khốn Diệp Văn kia lúc nào thì thay đổi kỹ thuật rồi? Chẳng lẽ hắn nghĩ để cho ta trước khi chết trải qua cảm giác giao hoan vui vẻ sao? Dựa vào ngón tay?

“Xong chưa? Muốn giết cứ giết, muốn thượng liền thượng, đừng lãng phí thời gian.” Ruốt cuộc Hạ Lan Phiêu nhin không được nói.

Choáng nha, đừng có sờ ta nữa! Chính mình không được, lại còn sờ tới sờ lui nữa sẽ không cảm thấy tổn thương lòng tự ái của mình sao?

Diệp Văn dùng tay lại. Hắn là đang tức giận hoặc nghi ngờ tại sao người sống đời sống thực vật lại có thể mở miệng nói chuyện.

“Ta biết rõ người anh em của ngươi hảo tâm, trước khi chết để cho ta ***** một chút, cảm ơn ngươi nha!”

“Diệp Văn” rời khỏi giường của Hạ Lan Phiêu, ánh nến lập tức sáng lên: “Còn nữa, có phải ngươi cũng không cự tuyệt hẳn hay không?”

Dưới ánh nến, Tiêu Mặc lẳng lẳng ngồi bên cạnh bàn, khuôn mặt tuyệt mỹ được ánh nến chiếu rọi càng trở nên như mộng như ảo. Hạ Lan Phiêu không thể tin nhìn hắn, lưỡi như bị thắt lại: “Ngươi, ngươi, ngươi.... Làm sao ngươi có thể ở đây?”

“Tại sao Trẫm không thể ở đây?” Tiêu Mặc hỏi ngược lại.

“Đây là Vương Cung của Diệp Văn, chẳng lẽ ngươi không sợ bị bắt sao?”

“Hiện tại, là Vương Cung của Trẫm rồi.” Tiêu Mặc cười: “Tất cả là nhờ vào Hoàng Hậu.”

“A.”

Hạ Lan Phiêu bình tĩnh mặc quần áo, mặc dù trong lòng có muôn vàn thắc mắc, nhưng là cô ý không hỏi Tiêu Mặc ruốt cuộc là làm thế nào hắn lấy được Vương Cung này. Nôn chết ngươi! Mà Tiêu Mặc yên lặng nhìn cơ thể chồng chất vết thương của nàng, gò má sung đỏ của nàng, bình tĩnh hỏi: “Hắn có chạm vào ngươi hay không?”

“Đương nhiên có chạm qua! Không chỉ chạm vào, SM (sadomasochism: Chứng ác – thống dâm, thích bị ngược đãi) cũng chơi không ít! Roi da nhỏ quất quất, nến nhỏ tích tích, muốn kích thích bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Hoàng thượng cũng muốn chơi sao?”

“Ngươi nói láo.” Tiêu Mặc thản nhiên nói.

.....

Hạ Lan Phiêu quyết định không đề ý đến hắn.

“Cùng hắn hôn môi?” Tiêu Mặc rất kỳ quái chấp nhất vấn đề này.

“Hôn.”

“Lên giường?”

“Lên. Hơn nữa, không chỉ một lần nha.”

Hạ Lan Phiêu ác độc cười, muốn nhìn một chút phản ứng của người đàn ông này sau khi biết người vợ trên danh nghĩa của mình ngoại tình. Nhưng mà, nàng thất vọng rồi. Tiêu Mặc không kinh ngạc, không tức giận, thậm chí không có một chút cảm xúc gì gọi là tức giận. Trên mặt của hắn, thậm chí mang theo một nụ cười thản nhiên. Mà thần kinh không ổn định của Hạ Lan Phiêu, cũng không biết rằng Tiêu Mặc như vậy mới là đáng sợ nhất....

“Thật sự lên giường?” Tiêu Mặc tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy. Thân thể của ta đã không còn trong sạch rồi, làm thế nào mới tốt đây? Tính cả những nam sủng ta đã nuôi, nam nhân thượng ta cũng có mười mấy người đi à nha! Không biết Hoàng thượng có bao nhiêu phi tử? Sẽ không thượng nữ nhân dư thừa là ta đây đi!

Rõ ràng rất sợ hãi, thương tâm đến sắp khóc, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn cười càn rỡ, cuồng vọng giống như vẻ điên cuồng cuối cùng trong sinh mệnh. Nàng sớm đã không phải là Hạ Lan Phiêu luôn ân nhân, mặc người chém giết như ban đầu rồi! Bởi vì trong tay của nàng có Thủy Lưu Ly, cũng bởi vì, vô luận nàng nghe theo hay phản kháng, người nam nhân kia chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng....

“Không cần cố gắng chọc giận Trẫm, còn nữa không được nói láo!” Tiêu Mặc lạnh lùng nói.

Choáng nha, chẳng lẽ đây là lời cầu hoàng đế thường nói? Ta nói đôi khi nào? Rõ ràng là, ta thật sự cùng hắn “lên giường” rồi, hơn nữa là mỗi ngày đều lên! Chỉ là ta là người phúc hậu, không muốn để người ngoài biết Diệp Văn có nỗi niềm khó nói mà thôi! Còn nữa, ta chỉ muốn kích thích Tiêu Mặc, làm cho hắn chán ghét ta, cuối cùng ném ta đi, ha ha....

“Hoàng thượng thích nói cái gì thì chính là cái đó. Không biết là ngọn gió nào thổi lão nhân gia người đến đây hả? Chẳng lẽ là tới cùng ta ôn lại chuyện cũ? Hình như ta là Vương Hậu tương lai của Kim quốc, là sủng vật của Diệp Văn Đại Vương, ngài làm như vậy không tốt đâu.”

“Trên đời này, đã không còn Kim quốc, cũng không còn Diệp Văn rồi. Nơi này, cả nơi này, tất cả đều là của Trẫm rồi. Bao gồm cả người.”

Tiêu Mặc nói xong, lại hôn lên môi Hạ Lan Phiêu. Khác với sự nụ hôn dịu dàng lúc trước, lần này hắn hôn điên cuồng mà bá đạo, giống như muốn quên đi cái gì đó. Hắn khẽ dùng sức cắn lên môi của Hạ Lan Phiêu, chậm rãi dùng máu tươi lau sạch đôi môi của nàng, than nhẹ một tiếng: “Ruột cuộc cũng không cảm nhận được mùi của người khác rồi.... Vẫn là như vậy tốt hơn.”

Tốt cái đầu ngươi á! Ngươi nghĩ ta là cái gì? Ngươi nghĩ ta là con rối sao? Muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, muốn vứt bỏ thì vứt bỏ sao? Lão tử là người, là người đang sống sờ sờ! Lão tử không phải sủng vật của nhà ngươi!

“Hoàng thất Kim quốc tổng cộng có 357 người, cũng bị nhốt ở địa lao, ngày mai xử trảm. Bọn họ, đều phải chết!”

“Đừng! Tiêu Mặc, hơn ba trăm mạng người, làm sao ngươi có thể xuống tay nặng như vậy? Dù sao, thứ ngươi muốn có đã có được, để cho bọn họ trở thành dân thường, cứ để họ sống như vậy không tốt sao?”

“Tại sao?”

“Bởi vì... Bởi vì làm Hoàng Thượng nên lấy đức thu phục người. Đối với Kim quốc mà nói, ngươi là người bên ngoài đến xâm lược, bọn họ chỉ là tạm thời khuất phục dưới võ lực của ngươi thôi! Nếu như ngươi giết hết hoàng thất mà nói, chỉ làm cho dân chúng có tâm lí phản kháng, Hoàng Thượng chắc cũng không muốn có thêm những thứ phiền toái này. Tranh đấu giành thiên hạ thì dễ, thu giang sơn khó, Hoàng Thượng là người thông minh, tự nhiên biết phải làm thế nào.”

“Lấy đức thu phục người.... Không tệ!” Lôi Lão Hồ Hoàng đế gật đầu: “Hoàng Hậu so với tượng tượng của Trẫm thì thông minh hơn.”

Đã nói không được gọi ta là Hoàng Hậu rồi.... Vì sao còn gọi....

“Vậy hoàng thất Kim quốc....” Hạ Lan Phiêu dò hỏi.

“Diệp Văn thực sự chạm vào ngươi?” Tiêu Mặc không trả lời vấn đề của Hạ Lan Phiêu, kiên nhẫn hỏi.

“.... Không có! Hắn đã tự thiên, cho nên không được.”

“Ừ, hình như là có người báo cáo với Trẫm như vậy.”

Báo cáo? Đúng rồi, Diệp Văn đã chết, dựa vào tính tình cẩn thận của Tiêu Mặc sẽ lục soát người hắn, tiện thể xem hắn đã chết thật hay chưa.... Nếu sớm biết hắn đã là thái giám rồi, cần gì phải ép hỏi ta vấn đề nhảm chán như vậy? Tiêu Mặc thật là càng ngày càng biến thái!

“Ngươi cầu xin Trẫm.”

“Cái gì?”

“Ngươi cầu xin Trẫm, có lẽ Trẫm sẽ đồng ý thả những người đó.”

.....

“Ta van ngươi.” Hạ Lan Phiêu không chút nghĩ ngợi nói: “Hoàng Thượng, van cầu ngươi thả những người đó.”

Chỉ cần có thể cứu nhiều người như vậy, tôn nghiêm coi là cái gì? Đúng rồi, ta sớm đã không còn tôn nghiêm.... Thân thể bị Tiêu Mặc xem hết trơn, bị Diệp

Vẫn xem hết tron, chỉ kém quay A.V làm phim giải trí cho quần chúng thôi! Chỉ là nói lời cầu xin thôi, còn có gì quan trọng hơn?

“A....” Tâm tình của Tiêu Mặc đột nhiên chuyển biến tốt: “Trẫm sẽ không giết những người này.”

Làm sao lại dễ dàng thành công như vậy? Hạ Lan Phiêu ngạc nhiên nhìn Tiêu Mặc.

“Ruột cuộc người cũng cầu xin Trẫm rồi. Trẫm còn nhớ lúc Thục phi bắt người cùng đám nam sủng kia, cho dù có bị đánh đến mức gần như chết đi, nhưng người chính là cắn chặt hàm răng, không chịu cầu xin tha thứ, không chịu nói mình sai lầm rồi.... Khi đó, Trẫm đã nghĩ chừng nào thì người mới có thể cúi đầu bỏ xuống cao ngạo của mình, lúc nào thì có thể cầu xin Trẫm tha thứ. Không ngờ, người sẽ vì những người không liên quan kia mà cúi đầu với Trẫm....”

Ngẩng cao đầu ngạo mạn? Hoàng đế nào tàn rồi sao? Sao ta có thể, làm sao đám cao ngạo ở trước mặt hần? Ta vẫn là rất sợ hần có được hay không?

“Hoàng Hậu, Trẫm thật cao hứng, ruột cuộc người cũng trở nên biết thức thời. Xem ra, hành trình lần này cũng không phải là không có thu hoạch gì. Người nên nhớ, nếu như muốn lấy được thứ gì từ Trẫm, dùng sức mạnh với Trẫm đều sẽ vô dụng thôi. Người có thể cầu xin Trẫm. Nếu như tâm trạng của Trẫm tốt, hoặc là người làm cho Trẫm vui vẻ, Trẫm cũng sẽ cho người hài lòng.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Thì ra là như vậy.... Khóe môi của Hạ Lan Phiêu khẽ nâng lên một đường cong trào phúng.

Nói nhiều lời như vậy, làm nhiều việc như vậy, chính là muốn cho ta hiểu rõ hần là chủ nhân của ta! Nếu như chọc hần vui vẻ, liền thưởng, làm cho hần bức mình, liền phạt. Tên Tiêu Mặc này thực sự coi ta là sủng vật để nuôi? Nhưng hần có thể biết hay không, sủng vật nóng nảy, cũng có thể cắn chủ nhân bị thương....

“Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, liền cùng Trẫm hồi cung thôi.” Tiêu Mặc thản nhiên nói.

Hồi cung? Nói đùa gì vậy!

“Ta không muốn.” Hạ Lan Phiêu kiên quyết cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã quên mất mình đã tự tay đưa ta đến Kim quốc rồi sao? Ta sớm đã không còn thân thể trong sạch, sao có thể hồi cung, hủy hoại danh tiếng của Hoàng Thượng. Vẫn là thỉnh Hoàng Thượng để cho ta tự sinh tự diệt thôi.”

“Hoàng Hậu là trong sạch, cũng không ***** , cần gì phải lo lắng?”

“Chuyện này chỉ có Hoàng Thượng biết. Chẳng lẽ muốn ta lấy cái loa ở trong cung hô to Diệp Văn là thái giám... là thái giám, ta không cùng hấn lên giường... không cùng hấn lên giường? Sẽ không có người tin tưởng! Hơn nữa, trừ lên giường, dù sao chúng ta cũng ôm hôn rồi, hấn cũng sờ ta không ít.... Như vậy tính ra, ta đã sớm không còn thân thể trong sạch, thật sự không xứng với Hoàng Thượng, không dám hôn cung.

Tiêu Mặc trầm mặc không nói.

Hai con người đen nhánh của hấn nhìn thẳng về mặt khiêu khích của Hạ Lan Phiêu, lạnh lẽo trong đó làm cho Hạ Lan Phiêu không rét mà run. Gần như theo bản năng, nàng thu hồi ác ý giấu cợt, khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mặc. Nhưng mà, Tiêu Mặc lại nắm cằm của nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu nhìn hấn.

“Nhìn Trẫm.”

Được rồi, nhìn thì nhìn.

Hạ Lan Phiêu rất không có cốt khí ngẩng đầu lên. Nhưng mà, ở trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu, đột nhiên Tiêu Mặc hung hăng hôn lên môi của nàng, làm cho vết thương cũ chưa lành của nàng, lại thương tổn.

“Ừm....”

Hoàng Thượng, ruốt cuộc người muốn thế nào? Trước kia, Hạ Lan Phiêu cũng tìm không ít nam sủng, coi như không có XXOO thì ôm hôn cũng không thể ít! Trước kia người không tức giận, bây giờ giận cái gì? Tâm tư của nam nhân thật là khó đoán....

“Lời như vậy, Trẫm không muốn nghe lần thứ hai.” Tiêu Mặc bình tĩnh nói bên tai của Hạ Lan Phiêu: “Nếu có lần sau, giết người.”